

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 1Er/1439/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114209445
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lukáš Gallo
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2015:6114209445.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní vo veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advocate, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnému Y. Y., W. XX.XX.XXXX, F. R.Z. XXXX/XX, XXX XX F. F., Š. I. L., zast. Urbáni & Partners, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, na vymozenie uloženej povinnosti vo výške 2257,92 Eur s prísl. spolu s trovami exekúcie, o vznesených námietkach povinného proti exekúcii, návrhu povinného na zastavenie exekúcie a návrhu na povolenie odkladu exekúcie,

rozhodol:

I. Súd vzneseným námietkam povinného proti exekúcii v y h o v u j e.

II. Súd návrh povinného na povolenie odkladu exekúcie z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Banská Bystrica dňa 27.06.2014 udelil súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému, PhD., so sídlom exekútorského úradu Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava (ďalej len „exekútor“), poverenie na vykonanie exekúcie pod č. 5601 122197, č. k. 1Er/1439/2014, voči povinnému Y. Y., W. XX.XX.XXXX, F. R. XXXX/XX, XXX XX F. F., Š. I. L. (ďalej len „povinný“). Podkladom na udelenie poverenia bola žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, doručená súdu dňa 22.04.2014, spolu s návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 22.02.2014, spísaný ako zápisnica na sídle exekútora dňa 22.02.2014, od oprávneného POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advocate, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 36 865 141 (ďalej len „oprávnený“) a pripojený exekučný titul - Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, pod sp. zn. SR 03048/12, zriadeného pri spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, vydaného pred ustanoveným rozhodcom JUDr. Miroslavom Rácom, zo dňa 27.07.2012, právoplatným dňa 03.09.2012 a vykonateľným 06.09.2012 (ďalej len „exekučný titul“).

Dňa 11.09.2014 bolo na tunajší súd prostredníctvom exekútora doručené podanie povinného, označeného ako námietky voči exekúcii, návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie, ktoré podal cez svojho splnomocneného zástupcu a doručil na sídlo exekútora dňa 02.09.2014 (ďalej len „podanie“). Povinný vo svojom podaní uviedol, že nesúhlasí so začatou exekúciou, preto že exekučný titul je po materiálnej stránke nevykonateľný, pretože rozhodcovské konanie prebehlo na základe žaloby zo spotrebiteľskej zmluvy- zmluvy zo spotrebiteľského úveru, zo dňa 23.06.2010, ktorej súčasťou bola rozhodcovská zmluva, zo dňa 23.06.2010, ktoré mali povahu predtlačných formulárov bez možnosti ovplyvnenia ich obsahu, v ktorých bola obsiahnutá rozhodcovská doložka a ktorá je podľa jeho názoru na základe ustálenej línie všeobecných súdov neprijateľnou podmienkou. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 17Coe/175/2012, zo dňa 26.10.2012 ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 6 Cdo 1/2012, zo dňa 26.10.2012. Záverom sa svojim podaním domáhal, aby súd námietkam v celom rozsahu vyhovel a exekúciu zastavil a zároveň,

aby do jej zastavenia exekúciu odložil a zároveň, aby na trovy exekúcie zaviazal oprávneného. Súčasne v tejto súvislosti uviedol, že navrhuje priznať povinnému právo na náhradu trov konania vo výške 128,84 Eur na účet svojho právneho zástupcu.

K uvedenému podaniu povinného sa svojim podaním zo dňa 18.03.2015, doručeného na súd dňa 19.03.2015, vyjadril aj oprávnený, ktorý uviedol, že z uzavretej zmluvy o úvere medzi oprávneným a povinným vyplýva, že úver bol povinnému poskytnutý na výkon zamestnania, a preto treba chrániť dobrú vieru veriteľa. S poukazom na zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., po novelizácii pod č. 129/2010 Z. z. uviedol, že žiadateľ o úver v čase poskytnutia úveru nemusí byť podnikateľom alebo zamestnaný, čo pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. Zákonodarcu podľa oprávneného v uvedených zákonoch upravil špeciálne prípady, keď záujemca o úver ešte nie je podnikateľom, ani zamestnaný, avšak má záujem využiť úver na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. V tejto súvislosti preto oprávnený poprel, že zmluva mala charakter spotrebiteľskej zmluvy. Ohľadne rozhodcovskej zmluvy uviedol, že uzavretie zmluvy o úvere nebolo podmienené uzavretím rozhodcovskej zmluvy, pretože táto bola na samostatnom liste papiera, ktorá mohla byť ale aj nemusela uzavretá spolu so zmluvou o úvere. Pri vzniku sporu zo zmluvy o úvere má každá strana možnosť voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, pretože sa jedná o nevýhradnú rozhodcovskú doložku, čoho následkom je skutočnosť, že ak rozhodcovskú zmluvu žiadateľ neuzavrie, eventuálny spor zo zmluvy o úvere sa bude riešiť súdnou cestou. Je podľa oprávneného logickou skutočnosťou, že pokiaľ by zo strany dlžníka došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, bude to práve veriteľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, t. j. buď cestou rozhodcovského konania alebo súdneho konania, kedy následky takého procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo a nie rozhodcovská zmluva. Na základe uvedených skutočností preto oprávnený mal za to, že sa v tomto prípade jedná o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku a preto navrhol, aby súd podanie povinného zamietol, resp. mu nevyhovelo.

Podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právny nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť.

Námietky povinného proti exekúcii (§ 50 zák. č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov) nie sú opravným prostriedkom povinného a nesmerujú proti určitému rozhodnutiu súdu. Sú jeho obranou, ktorou čelí proti nemu vedenej exekúcii. Ich cieľom nie je dosiahnuť zmenu alebo zrušenie konkrétneho súdneho rozhodnutia, ale vyhlásenie exekúcie za neprípustnú. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 4 Cdo 51/98)

Okresný súd Banská Bystrica na základe uvedeného podania povinného v štádiu exekučného konania po nariadení exekúcie, resp. po udelení poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie prijal záver, že otázkami, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky (§ 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z.), či exekučný titul uvedený v návrhu na vykonanie exekúcie bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide v jeho prípade o rozhodnutie vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať), je oprávnený sa zaoberať nielen vo fáze, keď súdny exekútor požiada exekučný súd o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ale táto právomoc mu prináleží aj v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 456/2011-19, zo dňa 23. 11. 2011)

Uvedený názor Ústavného súdu Slovenskej republiky bol podporený aj skoršou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý uviedol, že súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu,

ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“ (Uznesenie NS SR, sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997)

V súlade s uvedenými ustálenými závermi konštantnej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu (ako aj iných rozhodnutí, napr. (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13.10.2011, pod sp. zn. 3 Cdo 146/2011 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. októbra 2012 sp.zn. 6 Cdo 105/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2012)) a ústavného súdu následne súd pristúpil k skúmaniu, či exekučný titul, ktorý tvorí podklad vedenej exekúcie, bol vydaný v rozhodcovskom konaní na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky.

Prieskumom listín v doposiaľ zadováženom spisovom materiály a skutočností, ktoré boli účastníkmi konania nastolené súd zistil, že exekučný titul vydal Stály rozhodcovský súd, pod sp. zn. SR 03048/12, zriadený pri spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, vydaného pred ustanoveným rozhodcom JUDr. Miroslavom Ráčom (ďalej len „rozhodcovský súd“). Právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe rozhodcovskej zmluvy dátumom uzatvorenia číselne nadväzujúcu na zmluvu o úvere, kedy na základe čl. I. ods. 1 Rozhodcovskej zmluvy a podľa čl. 2 zmluvy bolo dohodnuté, že všetky spory, ktoré vzniknú z uzatvorenej zmluvy o úvere, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenia, budú riešené buď a) pred rozhodcovským súdom uvedeným v čl. 1 zmluvy, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, kedy konanie pred ním bude vedené podľa jeho vnútorných predpisov, alebo b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu. Podľa čl. 2 ods. 2 zmluvy bolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté, že ak ktorákoľvek zmluvná strana podá žalobu na rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vyplynie zo zmluvy o úver, na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciu podmienku tejto rozhodcovskej zmluvy, okrem prípadu, ak pred podaním takejto žaloby bola podaná žaloba na rozhodcovský súd. (ďalej len „rozhodcovská zmluva“).

Na základe takto založenej právomoci rozhodcovský súd vydal na základe žalobného návrhu oprávneného exekučný titul, ktorým zaviazal povinného uhradiť sumu vo výške 2257,92 Eur s príslušenstvom tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti exekučného titulu.

Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie(z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, sp. zn. C-168/05, bod 25; zo 04. júna 2009, Pannon GSM, sp. zn. C-243/08, bod 22, a zo 06. októbra 2009, Asturcom Telecomunicaciones, sp. zn. C-40/08, bod 29) vyplýva, že systém ochrany zavedený Smernicou č. 93/13 vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred pripravené predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah. Práve také znevýhodnené postavenie jednej zo zmluvných strán zaväzuje členské štáty (najmä čl. 6 ods. 1 Smernice č. 93/13) stanoviť, aby nekalé podmienky podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa. S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany v súlade s uvedenou smernicou Súdny dvor viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav môže byť kompenzovaný iba aktívnym postupom nezávislým od samotných zmluvných strán (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores). V tejto súvislosti možnosť súdu skúmať nekalú povahu podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32).

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých

obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa čl. 2 písm. c) Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách na účely tejto smernice predajca alebo dodávateľ znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodu, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva.

V ďalšom postupe súd sa zaoberal spornou otázkou, či zmluva o úvere, ako aj na ňu odkazujúca rozhodcovská zmluva boli zmluvami, ktorých ustanovenia sa spravujú ustanoveniami Spotrebiteľských zmlúv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka. Oprávnený vystupoval pri uzatváraní uvedených zmlúv ako poskytovateľ peňažných prostriedkov. Táto činnosť podľa údajov z Obchodného registra (poskytovanie úverov z vlastných zdrojov) je jedným z predmetu činnosti oprávneného ako podnikateľského subjektu, a preto súd prijal záver, že oprávnený bol v postavení dodávateľa.

Ohľadne otázky postavenia povinného ako spotrebiteľa súd uvádza, že z predmetných zmlúv o úvere a rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že povinný bol pri podpisovaní zmluvy označený ako fyzická osoba s trvalým bydliskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu. Uvedené zmluvy mali pre prípadné označenie fyzickej osoby - podnikateľa predformulovaný priestor, ktorý ostal nevyplnený. Z takto koncipovaných zmlúv je preto možné prijať záver, že povinný vystupoval pri uzatváraní zmluvy ako fyzická osoba, kedy nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a teda bol v súlade s § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka v postavení spotrebiteľa. Označenie účelu v zmluve o úvere povinným, na ktorý bude úver použitý, nemá vplyv na posúdenie povinného, či vystupoval v pozícii spotrebiteľa alebo nie, pretože v rámci ustanovení § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka je podstatným pre posúdenie tzv. spotrebiteľského statusu fyzickej osoby skutočnosť, či pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná alebo nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Konanie povinného v rámci obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti nebolo z doposiaľ zadovážených listín preukázané a súd prijal práve opačný záver, že tomu tak povinný tak nekonal a bol v postavení spotrebiteľa.

Na základe ustálenia skutočnosti, že oprávnený vystupoval ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ, súd posúdil predmetné zmluvy ako zmluvy spotrebiteľské a následne pristúpil k posudzovaniu, či rozhodcovská doložka bola alebo nebola výsledkom individuálneho dojednanja zmluvných strán.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané

Súd postupoval v zmysle rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá k individuálnemu dojednaniu rozhodcovskej zmluvy uvádza, že je povinnosťou oprávneného predložiť povinnému návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne

zrejme, že povinnému sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať takýto návrh, a aby bolo z neho tiež zrejmé, že mu boli poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2013, sp. zn. 6 Cdo 217/2012)

V intenciách s uvedenými závermi rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu súd nepovažoval za splnenú podmienku zo strany oprávneného, že povinnému bol poskytnutý taký návrh rozhodcovskej zmluvy, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že sa mu poskytuje možnosť voľby prijať alebo odmietnuť takýto návrh. Táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho ustanovenia tejto zmluvy. Súd na základe bodu č. II ods. 1 tejto rozhodcovskej zmluvy skôr zastáva názor, že táto rozhodcovská zmluva, aj keď vyhotovená ako samostatná zmluva na osobitnom liste, nadväzuje na zmluvu o úvere. Ďalej súd nepovažoval za splnenú podmienku povinnosti oprávneného jasne a zrozumiteľne informovať povinného, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Súd k svojmu záveru o nedostatočnom jasnom a zrozumiteľnom informovaní povinného o rozhodcovskom konaní uvádza, že znenie rozhodcovskej zmluvy neinformuje ani o aspoň základných charakteristikách rozhodcovského konania, napr. jednoinštančnosť rozhodcovského konania, vzdanie sa prejednávania svojho sporu na všeobecnom súde, spravidla neverejné konanie, vykonateľnosti rozhodnutia rozhodcovského rozsudku, možnosti sa domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku v zákonom stanovenej lehote a pod.

K posúdeniu otázky, či došlo alebo nedošlo k individuálnemu dojednaniu rozhodcovskej zmluvy si súd osvojil argumentáciu Krajského súdu v Banskej Bystrici, uznesenie pod č. k. 12CoE/27/2014-45, zo dňa 21.08.2014, str. 4, ktorý k rozhodcovským zmluvám formulárového typu, ktorou je aj posudzovaná rozhodcovská zmluva v tomto konaní uviedol, že uzavretie rozhodcovskej zmluvy v ten istý deň ako zmluva o úvere, nie je dostatočným dôkazom o vóli povinného pristúpiť na tento osobitný spôsob rozhodovania sporu. Povahu formulárovej zmluvy má podľa krajského súdu totiž nielen zmluva o úvere a zmluvné podmienky k nej, ale aj predformulované znenie rozhodcovskej zmluvy. Ďalej bolo tiež uvedené, že rozhodcovská zmluva nie je alternatívou riešenia sporov, ak veriteľ podal návrh na začatie konania na rozhodcovský súd a tým uskutočnil výber predpokladaný v rozhodcovskej zmluve, po ktorom sa povinný musel podrobiť rozhodcovskému konaniu.

Súd ďalej v rámci otázky individuálneho dojednania rozhodcovskej zmluvy, ktorú povinnej predložil oprávnený, poukazuje na ďalšie rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, uznesenie pod č. k. 15CoE/18/2015, zo dňa 22.04.2015, v ktorom bolo uvedené, že skutočnosť, že dohoda zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu netvorila súčasť všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ale bola uzavretá vo forme samostatnej rozhodcovskej zmluvy v ten istý deň ako Zmluva o úvere, ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá a svedčí o vóli povinného pristúpiť na túto osobitnú zmluvnú podmienku. Povahu formulárovej zmluvy totiž majú nielen všeobecné obchodné podmienky poskytnutia úveru (všeobecné obchodné podmienky dodávateľa - veriteľa) ale aj predformulované znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení. Tomuto typu zmluvy nasvedčuje aj vyhotovenie rozhodcovskej zmluvy v danej veci, ktorá má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú Zmluvu o úvere. Dojednanie zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu by malo charakter individuálnej zmluvnej podmienky vtedy, ak by oprávnený predložil povinnému návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy v takej podobe, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že povinný mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie sporov v rozhodcovskom konaní a že povinnému boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní.

V intenciách uvedeného súd preto rozhodcovskú zmluvu, ktorá jednak neobsahovala dostatočné informácie o rozhodcovskom konaní, neuvádzala možnosť prijať alebo ju odmietnuť bez vplyvu na zmluvu o úvere, naviac ak bola zmluvou formulárovou bez možnosti ovplyvnenia jej znenia vôľou povinného ako dlžníka a súčasne bez možnosti výberu z možností riešenia svojho sporu buď pred všeobecným alebo rozhodcovským súdom, posúdil ako nie individuálne dojednanú.

Súd tiež poukazuje na skutočnosť, že nie je zrejmé, na základe akého prejavu vôle povinného mu bol následne predložený návrh rozhodcovskej zmluvy, teda na základe akých informácií sa povinný

rozhodol, že chce svoj spor prejednať v rozhodcovskom konaní, a že chce rozhodcovskú zmluvu podpísať, keď z tejto nevyplýva charakteristika a popis rozhodcovského konania.

Čo sa týka samotného založenia právomoci predmetného rozhodcovského súdu na rozhodovanie sporov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere, podľa čl. II rozhodcovskej zmluvy z hľadiska platnosti alebo neplatnosti takéhoto založenia, súd uvádza, že úprava ustanovení zmluvy v uvedenom bode je značne nerovnovážna a v neprospech povinného ako spotrebiteľa. Dôvodom pre takýto záver súdu je, že síce uvedené ustanovenia dávajú v prípade sporu zo Zmluvy o úvere na výber z možností riešenia sporov tej zmluvnej strane, ktorá by bola na strane žalobcu, obrátiť sa buď na všeobecné súdy alebo na rozhodcovský súd uvedený pod čl. I. rozhodcovskej zmluvy, v konečnom dôsledku ale v prípade, ak by uplatnil svoje nároky oprávnený v postavení veriteľa na rozhodcovskom súde, bol by povinný ako spotrebiteľ nútený sa rozhodcovskému konaniu podriaďiť. Takéto znenie rozhodcovskej zmluvy je aj podľa rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pod sp. zn. 7ECdo/267/2013, zo dňa 09.01.2014, ďalej uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pod sp. zn. 6 Cdo 30/2013, zo dňa 25.02.2013, možné označiť len za formálne vyhovenie ustanoveniu § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Rozhodcovskú zmluvu, ktorá obsahuje zakotvenie právomoci rozhodcovského súdu tak, ako to vyplýva z jej uvedeného znenia, nemožno považovať za platne uzavretú, pretože v sporoch, v ktorých by bola voči povinnému uplatnená žaloba, by sa musel povinný ako spotrebiteľ podriaďiť rozhodcovskému konaniu, bez možnosti požiadať o ochranu všeobecný súd. V prípadoch, keby bol žalobcom oprávnený ako poskytovateľ úveru, nemohol by sa povinný brániť mimo rozhodcovského súdu, čo samé o sebe sťažuje prístup povinného ako spotrebiteľa k súdu a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán predmetnej spotrebiteľskej zmluvy.

Vzhľadom na skutočnosť, že úprava a znenie rozhodcovskej doložky obsahuje v sebe ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného ako spotrebiteľa (neprijateľnú podmienku) tým spôsobom, že svojim obsahom mu sťažujú slobodný výber na určenie spôsobu riešenia sporov zo zmluvy o úvere a znevýhodňujú jeho postavenie ako zmluvnej strany, súd prijal záver, že ustanovenia rozhodcovskej doložky sú neplatné.

Nakoľko súd vyhlásil predmetné ustanovenia zakotvujúce rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku, čím sa tieto stali neplatné, samotná neplatnosť spôsobuje aj nevykonateľnosť exekučného titulu, ktorý z tohto dôvodu má účinky paaktu.

Na základe uvedených skutočností súd rozhodol tak, že vzneseným námietkam povinného vyhovel.

Podľa § 50 ods. 5 Exekučného poriadku ak je rozhodnutie, ktorým sa námietkam vyhovel, právoplatné, súd exekúciu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa § 200 ods. 5 Exekučného poriadku ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

Súd v zmysle predošlého ustanovenia Exekučného poriadku exekúciu zastaví až po právoplatnosti tohto uznesenia. V následnom uznesení súd rovnako rozhodne aj o tom, kto platí trovy exekúcie a o trovách právneho zastúpenia.

Podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku na návrh povinného môže súd (§ 45) povoliť odklad exekúcie, ak sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený. Odklad exekúcie môže súd povoliť iba na návrh povinného, ktorý je fyzickou osobou.

Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

Podľa § 52 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor poverený vykonaním exekúcie po uplynutí lehoty na vznesenie námietok proti exekúcii alebo po tom, keď sa mu doručí právoplatné rozhodnutie súdu o námietkach, ktorým sa námietky zamietli, vydá exekučný príkaz.

Na základe skutočnosti, že boli vznesené námietky povinného proti exekúcii, ktorým súd vyhovel a v prípade právoplatnosti tohto uznesenia je právnym následkom zastavenie exekúcie podľa citovaných ustanovení Exekučného poriadku, je nadbytočné, aby súd rozhodol aj o povolení odkladu exekúcie. S poukazom aj na citované ust. § 52 ods. 1 Exekučného poriadku súd poznamenáva, že už od vznesenia námietok proti exekúcii nie je možné vykonávať úkony exekúcie exekútorom, teda nedochádza k postihovaniu majetku povinného. Nad rámec uvedeného preto súd uvádza, že už v súčasnosti je dosiahnutý účel odkladu exekúcie.

Z uvedeného dôvodu preto súd návrh povinného na povolenie odkladu ako nadbytočný zamietol.

Poučenie:

Proti výroku o vyhovení vzneseným námietkam povinného proti exekúcii je prípustné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na tunajší súd, písomne v troch vyhotoveniach (§ 202 ods. 2 OSP). Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakateľ, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu (§ 374 ods. 4 OSP).

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho podáva, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie podľa § 205 ods. 2 OSP možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú podľa § 205a OSP pri odvolaní proti uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Proti výroku o zamietnutí návrhu na povolenie odkladu exekúcie, o ktorom rozhodol súdny úradník alebo justičný čakateľ je vždy prípustné odvolanie. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho podáva, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.